

[Poul Møller.]

udfra noget socialpolitisk hensyn. Kunne folketinget endnu enes om en sådan ændring, ville den samlede ordning af opsparingsforslag og folkepensionsforslag blive betydelig billigere og efter min opfattelse mere rigtig, end den vil blive med det, der nu foreligger for os, og jeg tror, at en sådan billiggørelse af folkepensionsordningen også ville blive værdsat af befolkningen.

Til lovforslaget, som det her foreligger, ønsker jeg iøvrigt at bemærke, at der yderligere her er kommet den urimelighed ind, at tjenestemændene, fordi de holdes udenfor den almindelige folkepensionsordning, også skal holdes udenfor adgangen til at tegne sådanne værdifaste kontrakter eller forsikringsordninger. Når man har måttet foreslå det, er det jo udelukkende en følge af forslaget systematik . . . den højtærede finansminister ryster på hovedet. I hvert fald er de jo afskåret fra at få indekstillægget fra staten; de er naturligvis ikke afskåret fra at tegne opsparingskontrakt eller tegne en forsikring med et forsikringselskab, men værdisikringen, som staten skulle yde dem, er de afskåret fra som en følge af forslaget systematik, idet forslaget bygger på, at indekstillægget skal fraføres i en folkepension, og når tjenestemændene ikke er berettigede til en folkepension, har man ikke noget sted at trække det fra. Derved har man altså til den uret, som man begik ved anden behandling overfor tjenestemændene, føjet dette nye, at de heller ikke her kan være med.

Jeg vil iøvrigt, idet jeg henviser til de bemærkninger, jeg gjorde ved anden behandling af folkepensionsforslaget, erklære, at mit parti er villigt til at drøfte tjenestemændenes hele stilling indenfor det samlede kompleks, også på grundlag af de henvendelser, som er sket til folketingsudvalget siden da.

Med hensyn til enkelthederne i lovforslaget skal jeg ikke komme dybere ind på disse, men i lighed med venstres ordfører, det ærede medlem hr. Lorentzen, sige, at også vi ville anse det for at være bedre og være rimeligt, om man lod personer, der er over 52 år, få adgang til at gå ind i disse opsparingsfremmende foranstaltninger. Endvidere vil jeg pege på problemet med de mennesker, der arbejder og altså har fuld

indtægt, når de fylder 67 år; de må kunne få en mulighed for at lade deres tilgodehavende i henhold til disse kontrakter og forsikringsordninger blive stående i forsikringsselskaber, banker og sparekasser, uden at de skal beskattes deraf, således at de kan vente med at hæve disse beløb til den dag, de ophører med at arbejde.

Endelig vil jeg også pege på det problem, det ærede medlem hr. Lorentzen var inde på: hvorledes man har tænkt sig at dække statens risiko i henhold til denne ordning. Det er jo ikke uvæsentligt, om man succesivt dækker sig ind hele tiden år for år, så at man ikke placerer sig således, at man 15 år efter ordningens ikrafttræden pludselig står overfor krav til statskassen, som det kan blive vanskeligt at honorere.

Som sagt er det vigtigst for os at få slettet bestemmelserne om nedslag i folkepensionen med et beløb, der meget ofte kan eller vil svare til det indekstillæg, det værdisikringstillæg, som staten yder til disse indekstilkontrakter. Skulle der under forhandlingerne vise sig andre muligheder for enighed om væsentlige opsparingsfremmende foranstaltninger, og skulle det være muligt at sikre sig disses gennemførelse inden folkepensionsforslagets endelige vedtagelse, vil det selvsagt være af interesse for den konservative folketingsgruppe.

I sin fremsættelsestale gjorde den højtærede finansminister nogle bemærkninger om de besparelser, regeringen havde tænkt sig skulle medvirke til folkepensionens finansiering. Uden at tage stilling til de enkelte forslag og poster indenfor denne besparelsesplan vil jeg gerne sige, at mit parti ikke mener, at det lovede spareprogram er opfyldt dermed. Da vi skiltes i juni måned, ønskede den højtærede finansminister for finansåret 1957—58 100 mill. kr. i besparelser som overdækning på statens almindelige finanser og 100 mill. kr. til sikring af folkepensionsordningen. Nu er der i stedet i finansåret 1957—58 ikke anden overdækning tilbage end den, der ligger i selve folkepensionsordningen, og der er et mindre beløb end de 100 mill. kr. til folkepensionen. I stedet for 200 mill. kr. for finansåret 1957—58 står vi nu overfor et beløb på omkring 65 mill. kr.

Hvorned begrundes da den højtærede finansminister denne ændrede holdning?